

האזינו רבותי...

זכור ימות עולם, בינו שנות ד'ר,
 שאל אביך ויגדך, זקניך הם האור.
 למדו את הלקח מדור המבול:
 הנביאים והחכמים הם הקול השקול.

כנשר יעיר קנזו, על-גוזליו ירחף,
 יפר ש כנפיו יקחהו, ירא הוא רק מחץ.
 כמוהו על ידי האל אנחנו נשמרים:
 "ואשא אתכם על כנפי נשרים".

וישמן ישרון ויבעט, שמת עבית פשית,
 ויט ש אלוה עשהו, מה זאת עשית?
 השמנה מנחת היא חולשה אנושית,
 שוכחים מי אתנו עוד מימי בראשית.

הרנינו גוים עמו, פי דם-עבדיו יקום;
 ונקם ישיב לצריו, וכפר אדמתו עמו.
 לגאולה ולכפרה נגיע על-אמת,
 כשבני עמו מתנחמים – ארצו מתנחמת.

ויכל משה לדבר את כל הדברים,
 ביום הולדתו המאה ועשרים.
 באוזני העם והושע בן נון,
 חציית הירדן היא כבר בתכנון.

בעצם היום הזה כשהעם לפניך,
 "עלה אל ההר והיאסף אל עמידך".
 על הפרידה ממשה נקבל הדרכה,
 בפרשה האחרונה – וזאת הברכה...
 אייל לר

האזינו השמים ואדברה,
 את שירת "האזינו" אזמרה.
 ותשמע הארץ אמרי-פי,
 השמים והארץ הם עד אינסופי.

משה נפרד בשירה נבואית
 מבריאה אל עתיד בכתיבה מקראית.
 בסופו של דבר נגיע לשלם,
 האמת תנצח והקשע יעלם.

אם בני ישראל את הברית יכחישו,
 את פי ימרו ואת הסאה יגדישו –
 הן אני משה רק בשר ודם,
 אך השמים והארץ יעידו נגדם.

שירת "האזינו" בשפה עשירה,
 בחרוזים מיוחדים היא גם עתירה.
 גם במבנה כתובה כמקאמה,
 מעבירה את המסר פי כמה וכמה.

יערוף כמטר לקחי, תזל פטל אמרתי –
 משה מעביר לנו מסר פרטי:
 למרות שאמרתי תהיה קצרצרה,
 לקחים רבים תכיל היצירה.

הטל כידוע מועט בכמות,
 וכך הנאום יהיה קצר ופשוט.
 גם ראשי תיבותיו הן: טוב לכול,
 כולם שמחים בו – אדם וגבעול.

לעומתו המטר הוא בגדר יריב,
 ראשי תיבותיו: משא, טורח, ריב.
 מפריע וטורד את הולכי הדרכים,
 גם בורות של יין מצייף בשפכים.

פי שם ה' אקרא, הבו ג דל לאלוקינו,
 פי כל-דרכיו משפט, אל אמונה הרי הוא.
 ולכן אחרי כל ברכה לזכותו,
 עננה ב"ברוך שם כבוד מלכותו".